

[Gammelgaard]

Jeg vil gerne spørge, om hr. Arne Bjerregaard vil afkræfte, hvad hans partis gruppeformand, hr. Chr. Christensen, sagde til Berlingske Tidende i går. Jeg citerer hr. Chr. Christensen:

»Regeringen havde foreslået en afgift på hjemmefremstillede sodavand for at få disse ligestillede med de fabriksfremstillede. Men da vi gik imod at beskatte den eneste fabrik af den slags ... foreslog vi i stedet videoafgiften.«

Bladet spørger derefter: »Men hvorfor så overføre tallet?« og hr. Chr. Christensen svarer:

»Det er altid sådan, at der kommer en afgørelsens time i sådanne forhandlinger, og beløbet skulle jo være der. Ellers skulle pengene findes et andet sted. Sådant er arbejdsbetingelserne. Det er forligets skavank og styrke.«

Kan hr. Arne Bjerregaard afkræfte dette?

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg kan kun sige, at jeg har ført disse forhandlinger og kan bekræfte, at videobåndafgiften var inde på et langt tidligere tidspunkt end spørgsmålet om en afgift på sodavandsmaskiner.

Men i øvrigt mener jeg, at den rette at spørge for hr. Gammelgaard må være hr. Chr. Christensen, som har udtalt sig om dette.

(Kort bemærkning).

Chr. Christensen (KrF):

Jeg erfarer, at hr. Gammelgaard har trukket en samtale, jeg har haft med Berlingske Tidende, frem eller nogle bemærkninger, som Berlingske Tidende har fået fat på dér. Jeg vil gerne sige til hr. Gammelgaard, at jeg ikke selv har set det, men nu hører jeg, hvordan det er formuleret.

Jeg må sige det sådan, at diskussionen om et provenu på 15 mill. kr. fra videobånd i forhold til den afgift, der var beregnet lagt på sodavandsmaskiner, opstod på den måde, at i det øjeblik man i regeringen kommer frem med forslag om beskatning af sodavandsmaskiner og denne beskatning kun rammer én virksomhed i Danmark – det er i øvrigt en virksomhed, som på baggrund af et

vældigt initiativ, et godt arbejde, har arbejdet sig op og har fået en betydelig eksport, hvilket for øvrigt har medført, at man har fået diplom – så spørger vi: hvis man ved en beskatning af den art, der var foreslået, rammer en sådan virksomhed, så den ikke kan klare sig, hvordan vil det så gå med dem rundt omkring i landet, der går med tanker om at tage et initiativ med hensyn til sådan noget, skabe nye virksomheder? Det vil tage lysten fuldstændig fra dem, og det er netop den gruppe virksomheder, vi har hårdt brug for. På den baggrund måtte vi sige nej til den beskatning.

Det var så meningen, at man skulle have beskatning af videobånd i stedet for. Det er klart, at i det øjeblik der er en sum, man gerne skulle nå, så vil man gerne have det til at hænge sammen, men man kan ikke i den forbindelse komme og sige, at kristeligt folkeparti foreslår skat på videobånd for at få de 15 mill. kr. frem, der var beregnet at komme fra skat på sodavandsvirksomheden. Det var kun taget som eksempel på, at man skal nå den sum. Derfor er den fremstilling ikke korrekt.

(Kort bemærkning).

Gammelgaard (KF):

Det, jeg sagde i mit første indlæg, var, at det er fuldstændig tilfældigt, hvorledes regeringen er nået frem til sine provenuberegninger, idet man bruger én afgift til at nå frem til, hvilket provenu man får ind af en anden afgift. Det var det, hr. Arne Bjerregaard sagde at jeg ikke havde ret i.

Jeg må nu konstatere, at hr. Chr. Christensen har sagt, at det var rigtigt, hvad jeg sagde, nemlig at de 15 mill. kr. ikke er udregnet på baggrund af, hvad videoafgiften kan indbringe, men på baggrund af, hvad en afgift på hjemmefremstillet sodavand kan indbringe. Jeg må konstatere, som videobranchens advokat siger til Berlingske Tidende, at motiveringen er rent til grin, og at måden at nå frem til de 15 mill. kr. på må så den dybeste mistillid ikke blot til dem, der træffer sådanne afgørelser, men til hele grundlaget for afgiftsforliget.

(Kort bemærkning).

Askjær Jørgensen (FP):